

Jezik pride naproti

Zbornik kratkih zgodb v lahkem branju

1. del

Prijateljstvo in ljubezen

Jezik pride naproti, zbornik kratkih zgodb v lahkem branju 1. del: Prijateljstvo in ljubezen

Uredili: Dragica Haramija in Tatjana Knapp

Tehnična pomoč: Drago Brumen, Estera Slatinšek in Eva Jeseničnik

Ilustracija na naslovnici iz zgodbe Ferdinand, anonimni ilustrator

Oblikovanje in prelom: Modriš Anton Hozjan s.p.

Izdal in založil: Podgorje pri Slovenj Gradcu, Zavod Risa: center za splošno, funkcionalno in kulturno opismenjevanje, 2021

Odgovorna oseba: Tatjana Knapp

Dostopno na: http://www.risa.si/Portals/4/Portali/risa.si/projekti%20in%20akcije/2021/jezik_pride_naproti/Jezik%20pride%20naproti_Prijateljstvo%20in%20ljubezen_zvezek%201%20od%203.pdf

Zbornik je del projekta Jezik pride naproti, ki je bil izbran na Javnem razpisu Ministrstva za kulturo Republike Slovenije za (so)financiranje projektov, namenjenih predstavljanju, uveljavljanju in razvoju slovenskega jezika ter njegovi promociji v letih 2020 in 2021.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-32(082)(0.034.2)

JEZIK pride naproti [Elektronski vir] : zbornik kratkih zgodb v lahkem branju. Del 1, Prijateljstvo in ljubezen / [uredili Dragica Haramija, Tatjana Knapp]. - E-knjiga. - Podgorje pri Slovenj Gradcu : Zavod Risa: center za splošno, funkcionalno in kulturno opismenjevanje, 2021

Način dostopa (URL): http://www.risa.si/Portals/4/Portali/risa.si/projekti%20in%20akcije/2021/jezik_pride_naproti/Jezik%20pride%20naproti_Prijateljstvo%20in%20ljubezen_zvezek%201%20od%203.pdf

ISBN 978-961-95564-2-9 (PDF)

COBISS.SI-ID 83191043

Jezik pride naproti

Prijateljstvo in ljubezen

Zbornik kratkih zgodb v lahkem branju
1. del

Kazalo

FERDINAND	Napisal anonimen pisec	8
STAREJŠI BRAT	Napisala Tamara Kurbos	12
PONOSNA TETA BARBARA	Napisala Barbara Teran	14
PRIJATELJSTVO	Napisala Tamara Kurbus	16
STAROSTNIKI	Napisal Zdravo Prelog	19
SVETI MIKLAVŽ PRI LOPARČEVIH	Napisali Andreja Balkovec Rom in Sabina Kmetič	21
MOJA SLUŽBA MI JE V VESELJE	Napisala Danijela Žižek	24
DVOJČICI	Napisala Nataša Žilevski	25
LJUBEZENSKA ZGODBA	Napisala Maša Wolf	30
LOV NA ŽABE	Napisala Simona Centner Lilek	34
POLETNA LJUBEZEN	Napisali Florijan Krevh, Maša Šišarica in Luka Temnikar	42
MAGDALENCA IŠČE FANTA	Napisali uporabniki dramske skupine VDC Tolmin	51
LAŽI, SKRIVNOSTI IN LJUBEZEN	Napisala Amadeja Kangler	59
ZLATARNA AGNES	Napisali Neža Močnik in sodelavci	68
JEZIK PRIDE NAPROTI: ZBORNİK VSEH ZGODB V 3 ZVEZKIH	Napisala Dragica Haramija	78

Pesnik Tone Pavček je rekel:

Če ne bomo brali,

nas bo pobralo!

Če nekoga pobere,

pomeni, da umre.

Mi seveda ne bomo tako hitro umrli,

če ne bomo brali.

Pesnik je hotel povedati,

da je branje zelo koristno za nas.

Branje je lahko zanimivo.

Branje je lahko napeto.

Če beremo,

nam ni dolgčas.

Predstavljamo vam zgodbe v lahkem branju.

Take zgodbe lahko berejo tudi tisti,

ki imajo z običajnimi besedili težave.

Naše zgodbe govorijo o prijateljih,

potovanjih, živalih,

vsakdanjih stvareh,

včasih tudi o žalosti,

veliko pa o ljubezni.

Iskrene čestitke vsem,

ki ste poslali svoje zgodbe.

Zdaj pa pojdimo hitro brat,

da nas ne bo pobralo 😊!

Aksinja Kermauner

FERDINAND

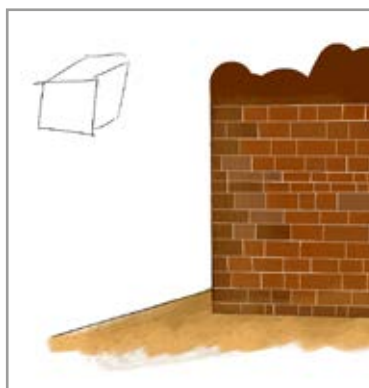
Napisal anonimen pisec

Živim s psom.
Psu je ime Ferdinand.
Psa kličem Ferdo.
Ferdo je ves čas z mano.

En dan sem šel na sprehod.
Ferdo je šel z mano.
Ferdo je stekel naprej.
Ferdo je stekel za vogal.

NAGRAJENA
ZGODBA

Sledil sem Ferdu za vogal.
Za vogalom sem videl človeka.

Človek je imel na sebi masko.

Človek je odpeljal Ferda.
Ferda sem iskal.
Lepil sem letake.
Letak je papir z informacijami.
Ljudje so videli letake.
Ljudje niso našli Ferda.

Minilo je 6 mesecev.
Ferda nisem našel.
Mislil sem, da Ferda ne bom več videl.

En dan sem bil v mestu.
Mimo je šla gospa.
Zraven gospe je šel pes.
Pes je bil Ferdo.
Ferdo me je prepoznal.
Ferdo se me je spomnil.

Govoril sem z gospo.
Gospa je rekla:
Ferda so mi prodali.
Prodali so mi ukradenega psa.
Nisem vedela!

S Ferdom sva skupaj 6 mesecev.
Ferdo je priden pes.
S Ferdom se razumeva.
Gospa je imela rada Ferda.
Ferdo je imel rad gospo.
Ferda sem dal gospe.

Gospa je bila srečna.
Jaz sem bil srečen.
Našel sem Ferda!
Pogosto pridem na obisk h gospe.
Tam je tudi Ferdo.
Ferdo je srečen pri gospe.
Ferdo me ima še vedno rad.

Slike so avtorsko delo.

STAREJŠI BRAT

Napisala Tamara Kurbos

Moja mama je postala zelo okrogla.
Nisem vedel, kaj se dogaja.
Govorili so mi,
da bom postal starejši brat.
Vsi so se veselili in jokali hkrati.
Nekega dne je mamica naenkrat izginila.
Babica mi je rekla,
da sta šla z očkom v porodnišnico.
Ko sta prišla domov,
nista bila več sama.
Nekoga sta imela zraven.
Spraševal sem se, kdo je to.
Stisnila sta me in mi pokazala,
kar sta imela v rokah.
To je tvoja sestra Lucija, je rekla mama.
Začel sem jokati in se stiskati k mami.
Vsi so govorili kako je lepa.
Vanjo sem vrgel svoj avtomobilček.
Mama in oče sta me zelo okregala.
Dolgo časa sestrice Lucije nisem želel ne videti in ne slišati.
Stiskal sem si ušesa in upal,
da so to le grozne sanje.
Nekega dne sem tiho šel
do njene zibelke.
Lepo je spala med poslušanjem uspavanke.

Kar naenkrat se je zbudila.
Ustrašil sem se.
Bal sem se,
da bo spet močno jokala.
Lucija pa me je lepo pogledala in se nasmejala.
Nasmejal sem se nazaj.
Ona se je smejala še bolj.
Mama in oče sta hitro pritekla v otroško sobo.
Videla sta, kako se smejiva.
Mama je začela jokati,
oče pa je prišel do mene in me objel.
Oče je dejal: **Dober starejši brat boš!**
Vsi smo se objeli in se smejali.

Avtorica slik je Veronika Slokan.

PONOSNA TETA BARBARA

Napisala Barbara Teran

Oktobra leta 2020 sem izgubila babico, kar me je zelo potrla.
Isti mesec pa sem izvedela tudi veselo novico.
Izvedela sem, da bo moj brat postal očka.
Tega sem bila zelo vesela.
Brat in njegova punca sta naredila moj svet čaroben in lep.
Komaj sem čakala in pričakovala ta veliki dan.
Komaj sem čakala, da pride med nas dojenček.

V četrtek, 27. maja 2021, točno ob 13:48 uri,
se je rodil moj mali princ.
Dali so mu ime Gal.
Prvič sem postala teta.
Preplavila so me močna čustva.
Jokala sem od sreče.
Veselje je bilo nepopisno.
Moj nečak Gal je sreča mojega življenja.

Zelo sem ponosna na brata, njegovo punco in nečaka Gala.
Včasih nečaku Galu rečem, da je moj korenjak.
Korenjak je nekdo, ki je močan.
Korenjak je za mene junak.
Vsak dan rada opazujem in občudujem nečaka Gala.
Vsak dan na njem opazim kaj novega.
Opazujem ga, kako si ogleduje svoje prstke na rokah.
Opazujem ga tudi, ko mirno spi.

Opazujem ga, ko je lačen in glasno joka.

Novega družinskega člana so zelo veseli tudi
moja mama, ata in sestra.
Moja mama je postala prijazna babica.
Gledam jo, kako nežno objema vnuka Gala.
Pomislim, da sem tudi jaz nekoč bila majhna.
Tudi mene je mama tako pestovala.
Pestovati pomeni, držati nekoga v naročju.

Sedaj sem velika in ponosna teta Barbara.
Malemu junaku želim čudovito otroštvo,
polno vragolij ter smeha na obrazu.

Avtorska zgodba: Barbara Teran
Priredila v lahko branje: Sabina Petek
Urednik: Strokovna delavka koordinacijske skupine za pripravo gradiv v lahko berljivi
tehniko v VDC POLŽ Maribor Nataša Hiter Ravnjak
Testni bralci: uporabniki VDC POLŽ Maribor enota Slovenska Bistrica, kombinirana
delavnica: Irena Florjančič, Nina Jug, Denis Motaln, Silva Brence, Andreja Krivanik.

PRIJATELJSTVO

Napisala Tamara Kurbus

Prijateljstvo je nekaj pomembnega,
kar potrebuje vsak človek.
Prijateljstvo pomeni močno povezavo
med dvema ali več posamezniki.
Predstavlja povezanost tudi z ljudmi,
s katerimi nismo v sorodu.
Prijatelji so bitja,
s katerimi preživimo veliko časa.
Z njimi delimo naše največje uspehe in tudi padce.
Ob nas so tudi ob čustvenih trenutkih,
ob žalosti in sreči.
Težko je živeti brez prijateljev.

Prijateljstvo pa se ne zgodi kar tako.
To je odnos,
ki se mora graditi z novimi izkušnjami.

Potrebuje čas,
da se razvije v odnos.
Pravimo tudi,
da se pravih prijateljev ne da kupiti.
Za prijateljstvo se je potrebno truditi.
Osnova za iskreno prijateljstvo je zaupanje.
Če prijatelju ne moremo zaupati,
potem to ne more biti naš prijatelj.

Prav tako mora biti odnos med prijatelji enakovreden.
Kolikor prejmeš, moreš tudi sam dajati.

Prijateljstvo si lahko izkazujemo na različne načine.
Lahko gremo na sprehod,
lahko se pogovarjamo ure in ure,
lahko tudi skupaj kaj delamo ali igramo igre.
Pravi prijatelj pa je tudi tisti,
ki ti pomaga v stiski.
Prijatelj te posluša in te objame,
Prijatelj ti nudi podporo.

V življenju se včasih lahko zgodi,
da prijatelji tudi odidejo.
Pridejo pa tudi novi prijatelji.
Nekateri prijatelji pa so lahko prijatelji za vedno.
Ni pomembno, koliko prijateljev imaš.
Pomembno je,
da so ti prijatelji pravi in posebni.

Prijatelje lahko spoznamo v živo,
tako da jih vidimo.
To je lahko v šoli, v službi, na ulici, v kinu.
Lahko pa jih spoznamo tudi na internetu.
V današnjih časih je to zelo pogosto.
Pri tem pa moramo biti še posebej pazljivi.
Vsak ni to, za kar se izdaja.

Življenje brez prijateljev bi bilo prazno in tiho.
Lepo je imeti prijatelje in biti prijatelj!

Narisala Veronika Slokan.

STAROSTNIKI

Napisal Zdravo Prelog

NAGRAJENA

ZGODBA

Sem Zdravko Prelog.

Sem uporabnik VDC in živim z dekletom v bivalni enoti.

V prostem času sem delal kot prostovoljec v Domu Pod gorco.

To je dom za starostnike.

Beseda prostovoljstvo pomeni,
da človek nekomu pomaga brez plačila.

S starostniki sem se zelo rad družil.

Imel sem občutek, da pomagam in da delam nekaj dobrega.

Bil sem ponosen nase.

Obiskoval sem starejšo gospo, ki je bila nepokretna.

Nepokreten pomeni, da nekdo ne more hoditi.

Z gospo sem se veliko pogovarjal.

Jaz in gospa sva se dobro razumela.

Med mano in gospo je nastalo veliko prijateljstvo.

Ko sem odhajal domov, je bila gospa vedno žalostna.

Gospa me je spraševala, zakaj ne ostanem.

Gospa je bila dementna.

To pomeni, da je veliko stvari pozabila.

Včasih je pozabila, kako ji je ime.

Pozabila je tudi, kje živi.

Gospa mi je veliko pripovedovala o svojem življenju.

Gospa je živela na kmetiji.

Na kmetiji je morala veliko delati.

Gospa je imela hčerko.

Gospa in hčerka se nista dobro razumeli.

Gospa je veliko govorila o sadnih drevesih,
sadna drevesa je imela doma.
Gospa je neke stvari povedala večkrat.
Jaz sem si vedno vzel čas za gospo.
Z veseljem sem prisluhnil, kar je gospa povedala.
Gospe sem pomagal tako,
da sem ji dal piti, če je bila žejna.
Prostovoljstvo mi je veliko pomenilo.
Imel sem možnost delat s starejšimi ljudmi.
Od starejših ljudi sem se naučil veliko novega.
Uživam v delu s starejšimi ljudmi.
Če se mi bo še kdaj ponudila priložnost,
jo bom z veseljem sprejel.
Ko je gospa umrla, sem zaključil s prostovoljstvom v tem domu.
Ko hodim po mestu, opazujem mlade in starejše ljudi.
Mladi ljudje se včasih obnašajo nespoštljivo do starostnikov.
Nekateri mladi ljudje starostnikom govorijo grde besede.
Mladi ljudje velikokrat starejšim ne dajo prostora na avtobusu.
To se mi ne zdi prav.
Vedno pravim, da se nikoli ne ve, kakšni bomo, ko bomo stari.
Zato je prav, da starejšim pomagamo.
Prav je, da smo do starostnikov spoštljivi.

Avtorska zgodba: Zdravko Prelog – Starostniki

Priredba v lahko branje: Andreja Mudri

Urednik: strokovna delavka koordinacijske skupine za pripravo gradiv v lahko berljivi
tehniko v VDC POLŽ Maribor Sabina Petek

Testni bralci uporabniki VDC POLŽ Maribor enota Rapočeva: Matej Kopic, Tadej Svenšek,
Maša Wolf, Zdravko Prelog, Valerija Podojsteršek.

SVETI MIKLAVŽ PRI LOPARČEVIIH

Napisali Andreja Balkovec Rom in Sabina Kmetič

Velika kmečka hiša je bila dom številni Loparčevi družini.
Poleg dedka sta tu živela še sin Martin in snaha Rezka
s svojimi šestimi otroki.
Življenje na kmetiji je zahtevalo trdo delo.
Čeprav so živeli skromno, so bili ljubeča
in vesela družina.
Dedek Štefan je otrokom rad
pripovedoval zgodbe.
Ravno zato so bili dolgi zimski večeri tako prijetni.
Po večerji so otroci zlezli na toplo krušno peč
in radovedno čakali na zgodbo.
Dedkovo doživeto pripovedovanje so otroci zelo radi poslušali.
Znali so si živo predstavljati like in podobe iz zgodb.

Bližal se je december,
ki so ga Loparčevi otroci težko pričakovali.
Vedeli so, da takrat pridne otroke obišče sveti Miklavž.
Dedek Štefan je o svetem Miklavžu
poznal veliko zgodb.
In končno so otroci dočakali peti december –
dan pred godom svetega Miklavža.
Tako, ko so Lenka, Jerca, Mihec, Jaka in Andrej
prišli iz šole in pojedli kosilo,
so že pridno pomagali nositi drva.

Zunaj je počasi naletaval sneg.
Vedeli so, da Miklavž prinese darila le pridnim otrokom.

Najmlajši Peterček, ki še ni hodil v šolo,
pa je skupaj z dedkom prebiral fižol.
Kar naprej je spraševal, kdaj bo prišel Miklavž
in kaj mu bo prinesel.
Skrbelo ga je, ali bodo prišli tudi črni parklji ...
Skratka, Peterček je imel je veliko vprašanj.
Dedek mu je potrpežljivo odgovarjal.

Po večerji sta imela Martin in Rezka še nekaj dela v kašči za hišo.
Lenka in Jerca sta lepo pometli sobo.
Fantje pa so pripravili peharčke,
ki jih je spletel oče.
Šest ličnih peharčkov so nastavili na klop pred hišo,
kamor bo Miklavž natresel dobrote.
Otroci so sedli na toplo peč.
Tokrat jim dedek ni pripovedoval zgodbe,
ampak je otrokom odgovarjal,
saj so ga kar naprej spraševali o Miklavžu.
Predvsem Lenka, ki je bila malce plašno dekletce,
se je strašno bala parkljev.
Bratce in sestrico je spomnila na to,
da bi bilo dobro zmoliti kakšno molitvico.
Dedek se je strinjal in ko so končali, je nekaj zarožljalo pred hišo.
Bilo je slišati, kot bi nekdo vlekel verigo po dvorišču.
Stisnili so se drug k drugemu in bili čisto tiho.
Takrat pa je močno potrkalo na okno.

Tako je še nekajkrat zaropotalo,
potem pa so se nenadoma in
počasi začela odpirati vhodna vrata.
Otroci so prestrašeno pogledali proti vratom,
takrat pa sta vstopila mama in oče.
Oh, kako so si oddahnili.
Sploh mali Peter in Lenka, ki sta se zelo bala parkljev.
Po pripovedovanju dedka in staršev,
so bili to črni, umazani hudobci z dolgimi rdečimi jeziki,
z rogovi na glavi in s kosmatimi šapami,
na katerih so visele verige.
Nagajivim otrokom naj bi namesto daril puščali šibe,
hudo poredne otroke pa naj bi celo odpeljali s seboj.
Starša sta se nasmehnila
in otroke povabila pred vrata.
Otroci so počasi stopili ven
in ko so zagledali polne peharčke,
so brž pozabili na strah pred parklji.
Koliko dobrot!
Vsak je dobil jabolka, suhe slive,
nekaj orehov in pest pisanih bonbonov.
Otroci so nesli darila v sobo
in vsak je smel pojesti pisani bonbon.
Kako sladki in okusni so bili!
Ostale dobrote pa so si otroci skrbno shranili.
Še nekaj časa so se pogovarjali,
nato pa so se odpravili spat.
Prijetno utrujeni so legli v posteljo
in se veselili prihajajočega božiča.

MOJA SLUŽBA MI JE V VESELJE

Napisala Danijela Žižek

Komaj sem čakala, da me bodo sprejeli v Polža.
Vsak dan sem šla gledat pošto, če bom dobila vabilo.
Pa mi je uspelo, da so me sprejeli.
Od sreče sem jokala.
Uspelo mi je, da sem dobila službo.
Ko sem prišla v Polža, sem rekla, da bi imela fanta.
Socialna delavka je rekla, naj si ga sama izberem.
Pa sem ga izbrala.
Še začela nisem delat, pa je v pisarno prišel Boštjan.
Rekel je – ti boš moja.
Dal mi je koka kolo in on je zdaj moj fant.
V njega sem zaljubljena, ker je on v mene zaljubljen.

Avtorska zgodba: Danijela Žižek – Moja služba mi je veselje

Priredba v lahko branje: Duška Zobec

Urednik: strokovni delavki koordinacijske skupine za pripravo gradiv v lahko berljivi obliki VDC POLŽ Maribor Sabina Petek, Nataša Hiter Ravnjak

Testni bralci uporabniki VDC POLŽ Maribor enote Rapočeva

DVOJČICI

Napisala Nataša Žilevski

Ana in Roza sta dvojajčni dvojčici.
Sestri sta si zelo podobni,
Za tuje ljudi sta skoraj enaki.
Starša dobro razlikujeta dvojčici.
Roza je malo višja od Ane.
Ana ima nekoliko skodrane lase,
Rozini so ravni.
Obe sta svetlolasi in modrooki.
Ana je zgovorna, rada pleše, poje
in zabava vse okoli sebe.
Roza je umirjena, govori tiho.
Pomaga mami pri kuhanju.
Z očkom urejata vrt.
Sestri se oblačita vsaka po svoje.
Roza ima najraje modro in zeleno barvo.
Anina oblačila so okrašena z bleščicami in volančki.
Sestri od nekdaj brez potrebe tekmujeta
za starševsko ljubezen.
Mama in oče imata obe hčeri enako rada.
Razlike med otroki vedno bogatijo družino.

Šola

Ana hodi v frizersko šolo.
Profesorica razvršča dijake po podobnih značilnostih
v pare za praktičen pouk.

V šoli sta Ana in Jože drug drugemu
model za vadbo frizur.
Vsak teden imata drugačno barvo las.
Ana ima najraje svetleče modre pramene.
Jože obožuje pšenično barvo las.
Striženje je posebna zgodba.
V modi so zastržene frizure.
Po eni strani glave so lasje kratki,
po drugi so dolgi in drugače obarvani.
Žal lasje rastejo počasi.
Ana z veseljem striže Jožeta.
Jožetu je frizura vedno všeč.
Že nekaj časa je zaljubljen v Ano.
Ana doma vadi na sestri in mami.
Roza in mama sta previdni.
Bojita se velikih sprememb na svojih glavah.
Roza spenja svoje lase v čop,
le frufu ji Anine škarje redno krajšajo.

Roza rada hodi v kuharsko šolo.
Družina uživa pri okušanju Rozinih dobrot.
Pri slaščicah je Roza prava mojstrica.
Ana in starša si po Rozini hrani polijejo vse prste.

Zaljubljenost

Ana se rada afna pred sošolcem Jožetom.
Pri praktičnem delu je Jože nežen.
Ano počasi boža s krtačo po laseh.
Ana zavija z očmi in se pogosto dotika Jožetovih rok.

Sošolci ju dražijo.
Pravijo, kako zelo sta zaljubljena.

Dvojčici se zvečer pogosto pogovarjata o fantih.
Roza je bolj sramežljiva kot Ana.
Pred sestro skriva, da ji je všeč Brane.
Toda Ana ve za njeno skrivnost.
Roza se cele ure pogovarja po telefonu z Branetom
in vedno zardi ob srečanju z njim.

Rojstni dan

Danes je praznik. Dvojčici praznujeta poseben rojstni dan.
Postali sta polnoletni.
Pomladno sonce prijetno greje.
Ana in Roza sta že od jutra na nogah.
Na praznovanje pridejo Jože, Brane,
bližnji sosedi in sorodniki.
Ana poskrbi za frizure in ličenje.
Mami in očka sta že postrižena.
Roza se sprva še brani,
potem prepusti svoje lase spretnim Aninim rokam.
Roza speče dve torti in piškote.
Mama položi obložene kruhke na pladnje.
Očka pripravi pijačo in meso za žar.
Mama obesi pisane balone na ograjo pred hišo.
Oče prinese klopi, ležalnike in mize na dvorišče.
Na eni mizi so krožniki, jedilni pribor, kozarci.
Druga miza je rezervirana za hrano.

Tretjo mizo mama pogrne s čipkastim prtom
in na sredino postavi obe torti.
Oče stopi v hišo in pokliče dvojčici:
Pridita ven, gosti so že tu.
Ana in Roza se hihitata, odlašata s prihodom.
Dogovorita se za posebno presenečenje.
Prvič se oblečeta v enake hlače in majici,
le po obutvi se dvojčici razlikujeta.
Roza ima za eno številko daljša stopala.
Ana in Roza stopita pred povabljenje.
Dvojčici sta enako postriženi, enako naličeni, enako oblečeni.
Držita se za roke. Vsi obnemijo.
Pogledi se sprehajajo od ene do druge.
Jože in Brane sta presenečena.
Gledata svoji dekleti, se pogledujeta.
Sestri sta zaradi ličil in frizure čisto enaki.
Tudi mama in oče se za trenutek zmedeta.
Ana steče začudenemu Jožetu v objem.
Roza prijazno povabi družbo: **Poskusite mojo torto.**
Po govoru se dvojčici razlikujeta.
Roza govori vljudno in razločno,
zato jo Brane takoj prepozna.
Veseljakinja Ana govori glasno in odločno.
Najbližji ločijo dvojčici tudi po očeh.
Anine oči se pogosto poredno svetijo.
Rozin pogled je mil in prijazen.
Dvojčici s preoblačenjem končata zmešnjava.
Ana se obleče v majico z bleščicami
in volančki okoli vratu in na rokavih.

Sosed Jaka zaigra na harmoniko.
Jože in Ana živahno zaplešeta.
Roza si nadene bel predpasnik in postreže lačne goste.
Brane zaljubljeno gleda Rozo.
Zabava se nadaljuje pozno v noč.

LJUBEZENSKA ZGODBA

Napisala Maša Wolf

Nekoč sta živela brata.
Bratoma je bilo ime Matej in Tadej.
Bila sta zelo prijazna.
Rada sta se pogovarjala.
Rada sta pomagala drugim.
Bila sta zelo lepa.
Nista živela pri svojih starših.
Svoje prave mame nista poznala.
Živela sta pri rejnikih.
Matejeva in Tadejeva rejnica je imela hčerko.
Ime ji je bilo Teja.
Teja je živela v Ljubljani.
Teja z mamo ni imela stikov.
Matej in Tadej sta odšla študirat v Ljubljano.
Matejeva in Tadejeva sošolka je bila Teja.
Niso se poznali.
Skupaj so hodili ven in se družili.
Teja je bila pazljiva, ker ni poznala Mateja in Tadeja.
Matej in Tadej sta se oba zaljubila v Tejo.
Teja je bila preprosto dekle.
Imela je dolge, svetle lase in temne oči.
Matej in Tadej sta vedela, da sta oba zaljubljena v Tejo.
Matej in Tadej sta se prepirala zaradi Teje.
Teja je rekla, da se Matej in Tadej naj potrudita za njeno srce.
Začela se je bitka za Tejino ljubezen.

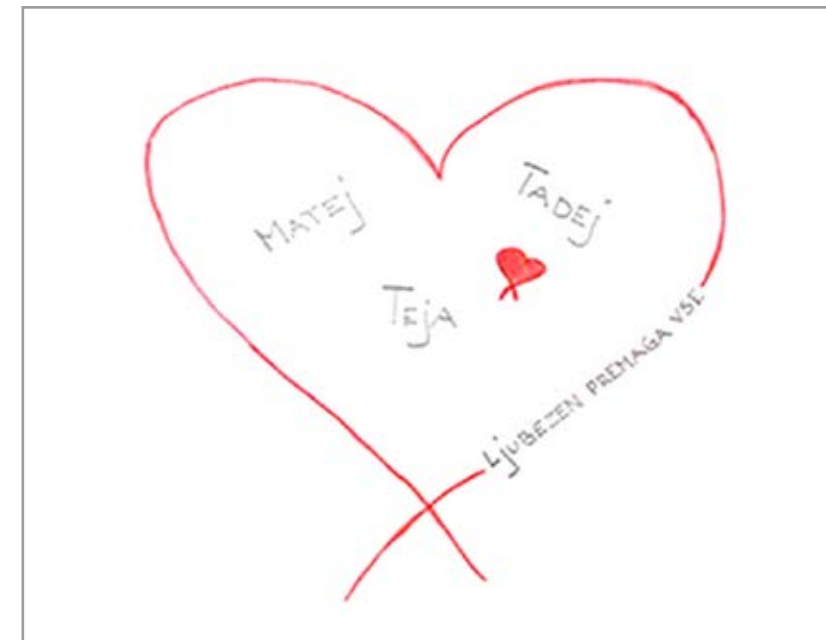
Tadej, Teja in Matej

Prišla je epidemija Covida-19.
Matej in Tadej sta bila še naprej zaljubljena v Tejo.
Šola se je zaradi epidemije zaprla.
Matej, Tadej in Teja so šli vsak na svojo stran.
Teja je ostala v Ljubljani.
Matej in Tadej sta se vrnila v Maribor.
Stike so ohranjali preko socialnih omrežij.
Socialna omrežja so Instagram, Wats up, Facebook.
Pogovarjali so se tudi po telefonu.
V tem času se je zgodil čudež.
Teja se je zaljubila.
Zaljubila se je v Tadeja.
Všeč so ji bila Tadejeva ljubezenska sporočila.
Tadej je Teji pisal pesmi.
Po telefonu je Tadej Teji govoril lepe besede.
Ko je Matej to izvedel, je bil zelo žalosten.
Teja je Mateju rekla, da se ni dovolj potrudil.
Teja je pri Mateju pogrešala romantiko, ki jo je dobila pri Tadeju.
Teja je Mateju povedala, da je ob Tadeju našla luč življenja.

To pomeni, da se je Teja ob Tadeju počutila popolno.
 Popolno pomeni celovito, da ničesar ne manjka.
 Tadej je rejnici povedal, da ima punco.
 Mama je rekla, naj Tadej povabi Tejo na večerjo.
 Teja je povabilo sprejela.
 Ko je Teja prišla na večerjo, je doživela šok.
 Zagledala je svojo mamo.
 Od strahu je Teja zbežala.
 Tadeju je rekla, da noče več biti z njim.
 Rejnica je Tadeju povedala, da s Tejo ne moreta biti par.
 Tadej je bil obupan in žalosten.
 Z rejnico se je ves čas prepiral, ker ni dovolila, da sta par.
 Rejnica mu je vzela telefon in Tadej ni mogel poklicati Teje.
 Tadej si je sposodil telefon od brata Mateja.
 Spet je lahko poklical Tejo.
 Ko sta se Tadej in Teja spet slišala, sta bila zelo vesela.
 Tadej se je pogovoril z rejnico.
 Rejnica je spoznala, da sta Tadej in Teja res zaljubljena.
 Rejnica je spet povabila Tejo na večerjo.
 Teja je povabilo na večerjo sprejela, ker je imela rada Tadeja.
 Skupaj so povečerjali.
 Na večerji se je Teja ponovno pričela pogovarjati s svojo mamo
 in ji oprostila.
 Mama je na večerjo povabila tudi sosede.
 Sosedo so imeli hčerko po imenu Klara.
 Klara je bila lepa punca.
 Mateju je bila Klara takoj všeč.
 Matej je bil všeč Klari.
 Matej in Klara sta se zaljubila.

Teja in Tadej sta ostala par.
 Poročila sta se in dobila tri prečudovite otroke.
 Živela sta srečno do konca svojih dni.

Nauk zgodbe: ljubezen premaga vse.

Avtorska zgodba: Maša Wolf – Ljubezenska zgodba

Priredba v lahko branje: Andreja Mudri

Ilustrator: Maša Wolf

Urednik: strokovna delavka koordinacijske skupine za pripravo gradiv v lahko berljivi tehniki v VDC POLŽ Maribor Sabina Petek

Testni bralci uporabniki VDC POLŽ Maribor enota Rapočeva: Zdravko Prelog, Tadej

Svenšek, Valerija Podojsteršek, Maša Wolf, Matej Kopic

LOV NA ŽABE

Napisala Simona Centner Lilek

NASTANEK ZGODBE

Moje ime je Simona.
Po poklicu sem osebna asistentka.
To pomeni, da pomagam drugim ljudem.
Delam na Društvu Sonček.
To je društvo za ljudi s cerebralno paralizo.
Ljudje s cerebralno paralizo se težje gibljejo,
težje tudi govorijo in berejo knjige.
Radi imajo zgodbe.
Vsi imamo radi zgodbe.
V zgodbah smo lahko, kar želimo.

To je zgodba za vse ljudi.
Tudi za tiste, ki težko berejo.
Napisana je v lahkem branju.
Vsi jo bomo lažje prebrali in razumeli.
Uživaj v moji zgodbi.

NA ZAČETKU

To je zgodba o fantu.
Ime mu je Luka.
Luka je moj starejši sin.
Star je petnajst let.
Luka ima motnjo pozornosti.
To pomeni, da se težko zbere.

NAGRAJENA ZGODBA

Uči se počasneje kot drugi.
Doma potrebuje mojo pomoč.
V šoli mu pomagajo učitelji.
Temu pravimo učna pomoč.
Luka pravi, da je učenje težko.
Luka ne mara knjig.
Težko prebere celo knjigo.
Vedno pozabi, kaj je prebral.
Všeč bi mu bilo lahko branje.
Te knjige bi Luka lažje razumel.
Potrebujemo več knjig lahkega branja.
To je nova zgodba za novo knjigo.

NOV SOŠOLEC

Luka je zelo prijazen in dober fant.
Živi v Miklavžu.
To je kraj blizu Maribora.
Tam obiskuje osnovno šolo.
S prijatelji se dobro razume.
Sedaj je v devetem razredu.
Sošolci razumejo njegove težave.
Pri pouku mu radi pomagajo.

Letos so dobili novega sošolca.
Ime mu je Leon.
Leon in Luka stanujeta v isti ulici.
Po pouku skupaj odhajata domov.
Dobro se razumeta.
Luka je vesel novega prijatelja.

Leon ni prijazen fant.
Rad se norčuje iz prijatelja.
To dela za njegovim hrptom.
To pomeni, da Luka o tem nič ne ve.

IZLET S KOLESOM

Sobota je.
Luka in Leon se družita na ulici.
S kolesi se odpeljeta v sosednjo vas.
Peljeta se na sladoled.
Ustavita se ob ribniku.
Leon rad opazuje žabe.
V ribniku je veliko različnih žab.
Luka je navdušen nad veliko krastačo.
Krastača je vrsta žabe.
Na hrbtu ima grde bradavice.
Luka in Leon želita ujeti krastačo.
Žabi to ni všeč, zato zbeži.
Leon prijatelju nekaj predlaga.

Greva do Rač?

Tam je veliko ribnikov.

V njih živi veliko krastač.

Jaz grem tja vsak teden.

Ulovil sem jih že deset.

V Račah imajo tudi najboljši sladoled!

Greva?

Luka ne ve, kako daleč so Rače.
Do tja je vedno šel z avtom in skupaj s starši.

Nekaj trenutkov premišljuje.
Želi si videti krastače in kupiti najboljši sladoled.
Odloči se, da bo šel s prijateljem.

KAKO NAJ PRIDEM DOMOV?

Luka in Leon že dolgo kolesarita.
Izmučena sta.
V Račah gresta najprej na sladoled.
Okusen je.
Luka je vesel, da je s prijateljem.

Malo naprej je ribnik.
Z glavne ceste zavijeta na makadam.
To je cesta iz drobnega kamenja.
Peljeta se skozi gozd in čez most,
nato mimo lovskega doma.
Cesta večkrat zavije levo in desno.
Prideta do ribnika.
V njem je veliko žab.
Luka kar skače od veselja.
V visoki travi je skrito vedro.
Leon ulovi prvo žabo.
Da jo v vedro.
Luka jo ogleduje,
Leon pa reče:

Krastača je res grda žival.

Po hrbtu ima polno bradavic.

Spomni se pravljic o princih in žabah.
Prijatelju nekaj predlaga.

Poljubi jo.

Mogoče se bo spremenila v princeso.

Temu se oba smejeta.

Luka opazi, da je sonce zašlo.

Dela se mrak.

Mrak je čas med dnevom in nočjo.

Ve, da mora domov.

Takrat ga po telefonu pokliče mama.

Kje hodiš tako dolgo?

Hitro se vrni domov.

Na kolesu nimaš prednje luči.

To je zelo nevarno.

Luka sede na kolo.

Domov mora.

Mama ne ve, da je šel tako daleč.

Greva, prijatelj.

Tema bo.

Leon ne želi nazaj.

Njega mrak ne moti.

Ti kar pojdi.

Jaz ne grem v Miklavž.

Moja babica živi tu blizu.

Pri njej bom spal.

Luka ni mogel govoriti.

Prevzela sta ga jeza in strah.

Odpeljal se je.

MAMI, NA POMOČ!

V neznanem kraju se Luka hitro izgubi.

Iz Rač do doma ne zna priti brez pomoči odraslega.

Pokliče mamo.

Od strahu joče.

Mama je jezna, ker je šel tako daleč.

Brez njenega dovoljenja.

To ni prav in je zelo nevarno.

Mama se zbere in ga pomiri: **Pridem.**

Mama se z avtom odpelje v Rače.

Po poti miri sina:

Obljubim, da te bom našla.

Mama ve, da to ne bo lahko.

V Račah je veliko ribnikov.

Tudi njo je strah.

Povej mi, kaj vidiš?

Kakšno stavbo?

Ime ceste?

Je tam kaj ljudi?

Luka je čisto sam.

Zunaj je že temno.

Mama, ne boš me videla!

Še luči nimam!

Spomni se Lovskega doma.

Mama, mimo Lovskega doma moraš!

Tam me najdeš!

Mama si pomaga s telefonom.

Aplikacija jo odpelje do Lovskega doma.

Aplikacija je program na telefonu.

Imamo različne aplikacije.

Ta ji pokaže, kje stoji Lovski dom.

Pelje dalje.

Čez nekaj minut zagleda sina.

Luka jo čaka na makadamski cesti ob ribniku.

Steče ji v objem, reče ji:

Vesel sem, da si me našla.

Tudi mama je vesela.

Jeza se je že plegla.

DOMA

Luka in mama prideta domov.

Kolo pripeljeta v prtljažniku.

Mama ga ne okrega.

Tudi kaznuje ga ne.

Pokaže mu, kako si pomagaš s telefonom.

Vključi svojo lokacijo.

To je točka, kjer se trenutno nahajaš.

Lokacijo lahko pošlješ drugemu.

Tako te lažje najdejo.

Mama mu reče: **Luka, naslednjič si boš lahko sam pomagal.**

Luka ji odgovori: **Naslednjič te bom raje ubogal, mama.**

Zasmejita se.

Luka mamu objame.

Hvala, mami.

Rad te imam.

NADALJEVANJE ZGODBE

Naslednji dan se mama in Luka odkrito pogovorita.

Govorita o prijateljstvu.

Leon ni pravi prijatelj, Luka.

Tega pravi prijatelj ne naredi.

Luka je žalosten.

Prijatelj ga je razočaral.

Mu bo oprostil?

Naslednji dan je nedelja.

Leon pokliče po telefonu.

Luka se želi oglasiti.

Oprostil mu bom!

Saj ni vedel, da ne poznam poti.

Mama mu iz rok vzame telefon.

Oglasi se in mu jih napoje.

To pomeni, da ga skrega.

Naslednji dan se srečata v šoli.

Leon je užaljen.

Ne želi govoriti s prijateljem.

Luka se umakne.

Ne mara prepiranja.

Presede se v drugo klop, k sošolki.

Leon pa že kuje nov načrt.

Kaj se bo zgodilo?

Nadaljevanje v zgodbi Ljubezensko pismo.

POLETNA LJUBEZEN

Napisali Florijan Krevh, Maša Šišarica
in Luka Temnikar

NAGRAJENA
ZGODBA

Kristjan Bevk je doma v Mariboru.
Po poklicu je zdravnik.
Dela na korona oddelku.
To je oddelek,
kjer zdravijo bolnike s korona virusom.
Služba je bila letos zanj naporna.
Kristjan komaj čaka,
da bo šel na dopust.
Po internetu si naroči vozovnico za vlak.
Rezervira si vlak,
ki pelje od Maribora do Kopra.
Iz Kopra do Ankarana pelje avtobus.
Pripravi si kovček.
S seboj vzame oblačila, dokumente in denar.

V petek se z vlakom odpelje proti Kopru.
Med vožnjo z vlakom gleda skozi okno.
Vidi mesta, vasi, cerkve, travnike in gozdove.
Reče si:

Mene bo delo počakalo.

Na vrsti je moj dopust.

Vlak se ustavi na železniški postaji v Kopru.
Kristjan vzame prtljago in izstopi z vlaka.
Odpravi se na avtobusno postajo.
Ob glavni cesti vidi veliko ljudi.
Stopi bližje in vidi prometno nesrečo.
Na tleh leži starejša gospa.
Je v nezavesti.

To pomeni,
da je čisto pri miru.
Njena oblačila so krvava.
Zraven nje sedi mlajša ženska.
Ženska je panična.
To pomeni,
da je prestrašena.
Joka in kliče na pomoč:

Pomagajte!

Ne diha.

Kristjan zakliče:

Umaknite se mi!

Jaz sem zdravnik!

Kristjan počepne k poškodovani ženski.
Na zapestju preveri
ali ji utripa srce.

Ne čuti utripa srca.
Loti se oživljanja.
To pomeni,
da z rokami pritiska na prsni koš.
Ker ženska ne diha,
ji daje umetno dihanje.
Kristjan ji nagne glavo nazaj.
Prime jo za nos.
V usta ji vpihne zrak.
Kristjan dolgo oživlja poškodovano gospo.
Sliši sireno rešilca.
Še preden se rešilec ustavi,
gospa odpre oči in zadiha.
Mlajša ženska od sreče začne kričati:

Hvala vam.

Rešili ste mojo mamo!

Starejšo gospo dajo v rešilec.
Rešilec jo odpelje v bolnišnico v Izolo.
Mlajša ženska stopi do Kristjana.
Kristjanu se zahvali.
Pove mu:

Ime mi je Eva.

Prosim vas za telefonsko številko.

Kristjan ji na listek napiše svojo številko.
Eva vzame listek.
Eva nato pokliče taksi,
da jo odpelje v bolnišnico k mami.
Kristjan počaka z Evo,
da pripelje taksi.

Pove ji,
da bo z mamo vse v redu.
Kristjan in Eva se poslovita.
Kristjan gre na avtobus,
ki pelje do Ankarana.
Med vožnjo ves čas razmišlja o Evi.
Eva se mu zdi zelo prijetna punca.
Kristjan si želi,
da bi ga Eva poklicala.
Kristjan prispe v Ankaran.
Namesti se v hotel.
Dobi sobo s pogledom na morje.
Razpakira kovčke.
Po kosilu gre na plažo.
Kristjan je utrujen in zaspan.
Uleže se pod borovec in takoj zaspi.
Sanjati začne o Evi.
Sredi sanj ga zbudi zvonjenje telefona.
Kristjan se ves zaspan oglasi na telefon.
Zasliši ženski glas,
ki reče:

Kristjan, zdravo.

Tukaj Eva.

Želim ti povedati,

da je z mojo mamo vse v redu.

Hvala, da si pomagal moji mami.

Ali te lahko povabim na piknik?

Kristjan ji reče:

Super!

Kje pa bova imela piknik?

Eva mu pove:

Zvečer pridem po tebe.

Odpeljem te v Portorož.

Adijo.

Kristjan je ves navdušen.

Do večera gre plavat.

Po plavanju se stušira,

se lepo obleče in se neparfumira.

Gre v cvetličarno in kupi šopek rož.

Ko se Eva pripelje,

mu srce močno razbija.

Eva stopi iz avta.

Kristjan ji pove:

Zelo si lepa.

Podari ji šopek rož.

Eva se mu zahvali.

Ko se pripeljeta v Portorož,

gresta na plažo.

Tam imata piknik.

Eva ima s seboj košaro,

v kateri so dobrote za piknik.

V košari so narezek, kruh, biftek, zelenjava in sadje.

V košari sta tudi torta in šampanjec.

Pogovarjata se o službi.

Eva je po poklicu kuharica.

Kuha v vrtcu

in ima zelo rada otroke.

Kristjan ji reče:

Tudi jaz imam zelo rad otroke.

Želim si veliko otrok.

Eva reče:

Tudi jaz si želim tri otroke.

Na koncu pojesta torto.

Dogovorita se,

da se naslednji dan spet vidita.

Eva mu obljubi,

da pride v Ankaran.

Skupaj bosta plavala.

Eva odpelje Kristjana nazaj v Ankaran.

Kristjan celo noč ne more spati.

Ves čas razmišlja o Evi.

Ko se zbudi,

gre takoj na plažo.

Nekdo ga objame.

Zagleda Evo.

Od veselja jo dvigne v zrak.

Kristjan ji reče:

Končno si prišla.

Komaj sem te čakal.

Celo noč sem razmišljal o tebi.

Zelo si lepa.

Eva reče:

Tudi jaz sem ponoči mislila nate.

Pogrešam te.

Skupaj gresta na sprehod ob obali.
Med potjo Kristjan Evo prime za roko.
Kristjan ji reče:

Eva, zaljubil sem se vate.

Bi bila moja punca?

Eva mu odgovori:

Kristijan, tudi ti si mi všeč.

Seveda bom tvoja punca.

Objameta drug drugega in se poljubita.

Kristjan povabi Evo na sladoled.

Skupaj gresta plavat.

V vodi se pogovarjata,
da bosta nekoč živela skupaj.

Imela bosta veliko otrok.

Oba si želita psa in mačko.

Zgradila si bosta veliko hišo.

Hitro se bliža zadnji dan Kristjanovega dopusta.

Oba sta zelo žalostna,
ker gre Kristjan domov.

Obljubita si,

da se bosta vsak vikend obiskovala.

Zvečer Kristjan povabi Evo na večerjo in ples.

Kristjan se lepo uredi.

Eva ga pričaka v lepi roza obleki.

Ko se usedeta za mizo,

ji Kristjan podari šopek lepih rdečih vrtnic.

Kristjan ji reče:

Te vrtnice so lepe kot ti.

Želim si,

da bi lahko vedno ostala z mano.

Eva pogleda šopek vrtnic

in med njimi opazi majhno rdečo škatlico.

Eva vpraša Kristjana:

Kaj pa je to?

Kristjan ji reče:

Odpri škatlico.

Ko jo Eva odpre,

v njej zagleda lep zlat prstan.

Kristjan reče Evi:

Eva, imam te rad.

Ali se boš poročila z mano?

Evi začnejo po licu od veselja teči solze.

Eva reče Kristjanu:

Tudi jaz te imam rada.

Poročila se bom s tabo.

To opazijo drugi gostje v gostilni.

Zaploskajo Evi in Kristjanu.

Natakar jima prinese šampanjec.

Skupaj zaplešeta ob glasbi.

Eva in Kristjan preživita noč skupaj.

Pogovarjata se,

kje bi lahko skupaj živela.

Zjutraj se morata posloviti.

Kristjan odhaja nazaj v Maribor.

Eva ga pospremi na železniško postajo v Kopru.

Ko vlak odpelje,
oba jočeta.
Kristjan ji reče:
Se vidiva naslednji vikend.
Povabim te v Maribor.
Pokazal ti bom,
kje živim.

Eva mu obljubi,
da pride k njemu.

Čez eno leto ...
Eva in Kristjan se vidita vsak vikend.
Eva še vedno dela kot kuharica v vrtcu.
Kristjan dobi službo v Izoli.
Preseli se k Evi v Koper.
Kmalu se poročita.
Kupita si psa in mačko.
Zgradita si veliko hišo.
Rodijo se jima trije sinovi.
Skupaj živita srečno in zaljubljeno.

Ilustriral Aljaž Grubelnik.

MAGDALENCA IŠČE FANTA

Napisali uporabniki dramske skupine VDC Tolmin

Nekoč je na Tolminskem živel lepo dekle.
Magdalena ji je bilo ime.
Živela je v majhni hišici na robu gozda.
Živela je skupaj z bratci in sesticami.
Bila je najmlajša v družini.
Kot vsaka deklica, je zrasla tudi Magdalena.
Nekega dne je spoznala, da je osamljena.
Nikogar ni imela za družbo.
Bratje in sestre so se že poročili.
Edina je ostala pri hiši.
Želela si je fanta.
Nekega dne je rekla mami:
V svet bom šla in si poiskala fanta.
Oče ji je svetoval:
Poroči kakšnega fanta iz teh krajev.
Mama ji je rekla:
Drago dekle, saj se boš izgubila.
Nekega poletnega dne je v vas privandral vandrovec Toni.
Toni je bil fant, ki je rad vandral.
Toni je bil blogger.
Toni na internetu objavi tudi slike krajev, ki jih obišče.
Pred hišo je zagledal lepo Magdalenco.
Ravno je rezala svež planinski sir.
Toni se je v Magdalenco zaljubil na prvi pogled.

Toni ji reče:

Dober dan lepo dekle.

Moje ime je Toni.

Magdalenca mu odgovori:

Dober dan Toni.

Jaz sem Magdalenca.

Toni ji reče:

Kako lepo ime imaš, Magdalenca.

Kako diši ta sir, ki ga režeš.

Magdalenca ga vpraša:

Ali bi ga rad poskusil?

Ta je z naših planin.

Toni odgovori:

Odličen je.

Toni vpraša Magdalenco:

Kaj pa je, deklica?

Zakaj si tako žalostna?

Magdalenca pove:

Joj, Toni,

preveč sem osamljena.

Fanta bi rada imela.

Toni jo potolaži:

Nikar ne jokaj, deklica.

Gotovo se nekje najde kakšen fant zate.

Magdalenca, pojdi z menoj.

Poiskal ti bom fanta.

Magdalenca vpraša Tonija:

Da bi šla s teboj?

Saj te sploh ne poznam.

Toni reče:

Nič se ne boj, Magdalenca.

Z menoj si varna.

Jaz sem pošten fant.

Meni lahko zaupaš.

Magdalenca se odpravi skupaj s Tonijem v svet.

Mamo in očeta poljubi v slovo.

Prvič zapusti svoj dom.

Toni in Magdalenca se z vlakom odpeljeta proti Gorenjski.

Pozno zvečer prispeta v mesto Kranjska Gora.

Zelo sta utrujena, zato prespita v hotelu.

Naslednje jutro se odpravita v mesto.

Magdalenca spozna veliko fantov.

Nihče ji ni všeč.

Magdalenca pove:

Oče mi je povedal, da so Gorenjci veseli,

vendar preveč skopuški.

Odpravita se proti Ljubljani.

Toni najame motor.

Magdalena se prvič pelje z motorjem.

Zelo uživa v vožnji.

Pot je dolga in vijugasta.

Toni vozi hitro, ampak previdno.

Čez dve uri prispeta v Ljubljano.

Magdalenci je zelo všeč veliko mesto.

Toni jo pelje v kitajsko restavracijo.

Po kosilu gresta na Ljubljanski grad in na palačinke.

Na Tromostovju opazuje fante.

Magdalena ugotovi, da so Ljubljančani preveč fini za njo.

Vsi so oblečeni po zadnji modi.

Ona si želi bolj preprostega fanta.

Toni pove:

Če boš tako dolgo izbirala, ne boš našla fanta.

Toni in Magdalena se peljeta naprej proti Dolenjski.

Toni pove:

Na Dolenjskem so veseli ljudje doma.

Zvečer prispeta v Novo mesto.

Meščani Magdalenci in Toniju ponudijo cviček.

Magdalena spi preveč cvička.

Naslednji dan jo boli glava.

Magdalenci je všeč en fant, vendar ima že drugo punco.

Magdalena pove:

Ah Toni, mislim, da ne bom našla fanta.

Toni jo potolaži:

Magdalena, le potrpeti moraš še malo.

Morda ga najdeš na Koroškem.

Tam so doma sami fejest fantje.

Toni in Magdalena se odpeljeta proti Koroški.

Toni pove:

Tudi Korošci so veseli ljudje.

Pod Peco spi kralj Matjaž, pravi legenda.

Fantje na Koroškem delajo v železarni.

Magdalena pove:

Takega močnega fanta bi rabila.

Doma imamo kmetijo.

Žal so tudi koroški fantje že vsi oddani.

Toni in Magdalena se odločita, da se bosta odpeljala proti Štajerski.

Na poti jima zmanjka bencina.

Toni pokliče asistenco.

Nato se odpeljeta proti Štajerski.

V Mariboru Toni Magdalenci pokaže najstarejšo trto na svetu.

Zvečer gresta na koncert.

Plešeta do jutranjih ur.

Magdalenco bolijo noge, ker je celo noč plesala.

Magdalena pove:

Na Štajerskem se fantje preveč zabavajo.

Mislim, da tukaj tudi ne bom našla fanta.

In tako gresta dalje.

Po dolgi poti se pripeljeta v Lendavo.

Iz gostilne diši bograč.

Toni in Magdalena sta zelo lačna.

V gostilni naročita bograč in prekmursko gibanico.

V gostilni dela lep kuhar.

Magdalenci je zelo všeč.

Ime mu je Vlado.

Magdalena in Vlado se zaljubita.

Toni pomaha Magdalenci v slovo in se gre potepat naprej.

Magdalena in Vlado se peljeta v Tolmin.

Vlado nima izpita za motor.

V Tolmin se odpravita na avtoštop.

Magdalenčina mama in oče jočeta od sreče,
ko zagledata Magdalenco.

Dolgo nista videla svoje hčere.

Vlado in Magdalena se imata lepo na kmetiji.

Vlado pomaga na kmetiji.

Magdalena kuha, peče in pospravlja.

Nekega dne ji reče Vlado:

Draga Magdalena,

zelo pogrešam svoj dom v Prekmurju.

Rad bi se vrnil nazaj domov.

In Magdalena ostane spet sama.

Zelo je žalostna.

Čez eno leto privandra v vas Toni.

Želel je videti, kako živita Magdalena in Vlado.

Toni je želel videti Magdalenco.

Zelo jo je imel rad.

Pred hišo zagleda Magdalenco.

Toni opazi, da Magdalena joče.

Toni steče k Magdalenci in jo vpraša:

Draga Magdalena, zakaj spet jočeš?

Magdalena pove s tresočim glasom:

Vladek me je zapustil.

Toni Magdalenco potolaži in vpraša:

Magdalena, ali bi bila moja punca?

**Jaz te imam rad od prvega dne,
ko sem te zagledal.**

Magdalena ga objame.

Čez nekaj dni se poročita.

Vsako leto se na dopust odpravita
na potovanje po Sloveniji
in živita srečno.

TEŽKE BESEDE:

Vandrovček je tisti, ki se rad potepa.

Vandrat pomeni potepati se.

Blogger je tisti, ki piše dnevnik in ga objavi na internetu.

Skopuh je človek, ki nerad ali sploh ne daje, porablja, zlasti denar.

Asistenca pomeni, da se pripeljejo ljudje in ti pomagajo na cesti.

Avtoštop pomeni, da ob cesti čakaš na avto, da ti ustavi. Pri avtoštopu dvigneš palec v zrak.

Zgodbo so napisali:

Uporabniki dramske skupine VDC Tolmin:

Branko, Darja, Nataša, Gerald, Alenka, Tina, Tadej, Kristian, Matej, Tadeja.

Mentorja: Janja Barič, skupinski habilitator, Damjan Cvek, skupinski habilitator

LAŽI, SKRIVNOSTI IN LJUBEZEN

Napisala Amadeja Kangler

Matjaž in Katjuša sta par.

Kam spet greš, reče Matjaž Katjuši.

Pomagat grem v zdravstveni dom, reče Katjuša.

Matjaž je zaskrbljen:

Pa te ni strah, da bi bilo dobila korona virus?

Hudo astmo imaš.

Astma je bolezen pljuč.

Nevarno je, če se okužiš z **virusom**.

Saj bom nosila zaščitno obleko.

Pomagat grem in pika!

Že itak imam vedno slabo vest, reče Katjuša.

Pa zakaj to ves čas govoriš?

vpraša Matjaž.

A Katjuša je že odhitela od doma ...

Čez 1 uro nekdo potrka na vrata.

Pred Matjaževimi vrati stoji neznanka.

Zdravo, jaz sem nova soseda Jona, reče neznanka.

Prosi ga za pomoč pri nošenju stvari iz avta.

Matjaž ji pomaga nositi težke škatle.

Ko končata, Jona vpraša Matjaža:

Kako se ti naj zahvalim za pomoč?

Bi morda kozarec vina?

Matjaž pokima.

Jona natoči 2 kozarca rdečega vina.

Kako to, da si se preselila? vpraša Matjaž.

Jona ne odgovori.

Jona močno zakašlja.

Pa ja nisi okužena,

zaskrbljeno vpraša Matjaž.

Okužba pomeni imeti **virus** v telesu.

Virus povzroči bolezen.

Zaradi virusa se slabo počutimo.

Virus lahko od nas dobijo še drugi ljudje.

Vsako kašljanje še ni korona virus, ježno reče Jona.

Matjažu postane neprijetno,

zato odide.

Matjaž svoj telefon pozabi na mizi.

Jona Matjaža prosi, naj počaka.

Matjaž je že v svojem stanovanju,

odloči se, da bo malo zadremal.

Jona hoče vrniti telefon Matjažu

in vstopi v Matjaževo stanovanje.

Jona se uleže na prazno stran Matjaževe postelje.

Matjaž se takrat prebudi.

Kaj delaš tu? začuden vpraša Matjaž.

Jona se nagne bližje k njemu.

Telefon si pozabil pri meni, reče Jona.

A si res za to prišla k meni? vpraša Matjaž.

Ne, ne samo za to, se nasmehne Jona.

Matjaž ve, da bi Jona morala domov.

Matjaž vseeno poljubi Jono na vrat.

Jona Matjažu odpne gumb na jopici.

Jona in Matjaž imata ljubezenski odnos.

Jona spet močno kihne.

Jona na sebi nima oblačil.

Jona se nasmehne Matjažu.

Dosegla sem svoj cilj, pomisli Jona.

Jona odhiti domov.

Matjaž je naredil napako.

Katjuša se vrne domov z dela.

Kaj si počel danes? vpraša Katjuša.

Kaj te briga, neprijazno odgovori Matjaž.

Popoldan preživita Matjaž in Katjuša vsak zase.

Večerjo skuha Katjuša.

A nisi dala nič začimb v hrano, vpraša Matjaž.

Začimbe dajo hrani boljši okus.

Veliko mlete paprike sem dala, reče Katjuša.

Ali ne vonjaš ničesar, vpraša Katjuša.

Matjaž ni vonjal ničesar.

Ljudje, ki ne vonjajo,

imajo ponavadi korona virus,

reče Katjuša.

Nikjer ne bi mogel dobiti korona virusa, reče Matjaž.

Takrat Matjaž pomisli na Jonino kihanje.

Matjaž se spomni na Katjušino astmo.

Astma in virus sta lahko zelo nevarna
za Katjušino zdravje.

Matjaž pomisli, da bi lahko bila Jona okužena.

Morda je okužen sedaj tudi Matjaž.

Katjuša bi se lahko okužila,
če bi ležala na isti blazini kot prej Jona.

Matjaž preobleče posteljnino.

Zakaj si preoblekel posteljnino, vpraša Katjuša.

Kar tako, se zlaže Matjaž.

Zjutraj se Matjaž in Katjuša slabo počutita.

Katjuša reče:

Danes bom ostala doma.

Mislim, da sem se okužila na delu.

Matjaža skrbi, da je za okužbo kriv on.

Odneseš bom smeti, reče Matjaž Katjuši.

V resnici Matjaž odide k Joni.

Jona s težavo odpre vrata.

Jona se slabo počuti.

Jona reče:

**Moram ti povedati,
da imam korona virus.**

Matjaž postane ves blede.

Matjaž Joni pove, da se slabo počutita oba s Katjušo.

Jona se nesramno zasmeji.

Matjaž reče:

Kako se lahko temu smejiš?

**Moja punca Katjuša lahko umre,
Katjuša ima slaba pljuča.**

Katjuša zaradi astme težko diha.

Zaradi virusa in astme bi Katjuša dihala zelo težko.

Vseeno mi je za Katjušo, reče Jona.

Nesramna si, reče Matjaž.

Poznam jo, reče Jona.

Matjaž je zelo začuden.

Od kod poznaš Katjušo? vpraša Matjaž.

Povedala ti bom, reče Jona.

Zelo me zanima, odgovori Matjaž.

Jona pove Matjažu zgodbo.

Jona pozna Katjušo že nekaj let.

Jona je pred 3 leti imela fanta Aneja.

Anej je **prevaral** Jono s Katjušo.

Prevarati pomeni imeti odnos z osebo,
ki ni tvoja punca ali fant.

Anej je Joni priznal prevaro.

Jona je bila zelo žalostna.

Anej in Jona sta nehala biti par.

Jona je bila jezna na Aneja in na Katjušo.

Jona se je hotela **maščevati** Katjuši.

Maščevati pomeni narediti nekaj grdega tistemu,
ki je naredil nekaj grdega tebi.

Jona se je odločila poskrbeti,

da bo Katjušin fant Matjaž prevaral Katjušo.

Jona je vedela,

da bo Katjuša zelo žalostna.

Jona je hotela,

da je Katjuša žalostna.

Uničila si mi življenje, je rekel Matjaž Joni.
Nekoč je Katjuša uničila moje življenje,
je odgovorila Jona.

Matjaž je žalosten odšel domov.
Matjaž se je zelo slabo počutil.
Matjaž je prevaral svojo punco Katjušo.
Jona je z virusom okužila Matjaža,
Matjaž je nato okužil Katjušo.
Doma se je Katjuša zelo slabo počutila.
Matjaža je zaskrbelo za Katjušino zdravje.

Matjaž je Katjuši povedal,
da je imel ljubezenski odnos z Jono.
Katjuša je bila zelo žalostna.

Katjuša je nato priznala Matjažu:
Nekoč sem jaz prizadela Jono,
bivši Jonin fant Anej je Jono prevaral.
Kriva sem bila jaz,
ker sem se zaljubila v Aneja.
Poskrbela sem,
da Anej in Katjuša nista več par.
Matjaž je žalostno rekel:
Vse to mi je povedala že Jona.
Žal mi je, reče Katjuša.
Ali bova še naprej par? vpraša Matjaž.
Zdajle sem preveč bolna.

Ne morem razmišljati o prevarah,
reče Katjuša.
Šele takrat Matjaž vidi,
kako bolna je Katjuša.
Komaj diham, reče Katjuša Matjažu.
Matjaž je peljal Katjušo v bolnico.

Matjaž je čez 1 mesec dobil zdravnikov klic.
Iz bolnice kličemo, je rekel glas zdravnika v telefonu.
Ali je kaj narobe s Katjušo, se ustraši Matjaž.

Glas zdravnika v telefonu pove:

Ne, gospa Jona je umrla.

Pred smrtjo je Jona medicinski sestri dala Matjaževo številko.
Matjaž ni razumel, kaj se dogaja.

Zakaj je umrla, je vprašal Matjaž zdravnika.

Zdravnik je Matjaž povedal:

V naši bolnici je veliko zelo bolnih ljudi.

Okuženi imajo korona virus.

Zelo bolni ljudje dobijo respirator.

Respirator je naprava za lažje dihanje.

Nekateri bolniki brez njega ne morejo dihati.

V bolnici nam je ostal le še 1 respirator.

Respirator sta potrebovali Jona in Katjuša.

Jona je hotela, da ga dobi Katjuša.

Jona brez respiratorja ni mogla dihati.

Danes je umrla.

Zdravnikovih besed ni Matjaž nikoli pozabil.
Katjuša je ozdravela čez 2 meseca.

Matjaž in Katjuša sta ostala par.
 Matjaž ni nikoli izvedel,
 zakaj je dala Jona respirator Katjuši.
 Korona virus je počasi odšel s sveta.
 Ostala je le ljubezen med Katjušo in Matjažem.
 Katjuša in Matjaž nista imela več skrivnosti.

Dodatek k zgodbi:

KNJIŽEVNE OSEBE IN DRUGE BRALČEVE ZMEDE

Kdo v zgodbi nastopa?

KATJUŠA • Je Matjaževa punca. • Nekoč je imela ljubezenski odnos z Anejem. • Prostovoljno pomaga v zdravstvenem domu. • Ima astmo. • Se okuži s korona virusom. • Dobi respirator od Jone. • Preživi. 	JONA • Preselila se je v isti blok kot Katjuša in Matjaž. • Imela je ljubezenski odnos z Matjažem. • Maščevati se je hotela Katjuši. • Anej je bil Jonin fant. • Okuži se s korona virusom. • Ne sprejme respiratorja in umre.
MATJAŽ • Je Katjušin fant. • Joni je pomagal pri selitvi. • Katjušo je prevaral z Jono. 	ANEJ • Je Jonin bivši fant. • Jono je prevaral s Katjušo.

»Razlagalnica« težkih besed in besednih zvez*:

*v besedilu so označene z **vijolično** barvo

• **Korona virus**

Bolezen,
 ki jo dobimo od drugih ljudi.
 Zaradi bolezni težko dihamo.
 Da ne zbolimo,
 nosimo masko in razkužujemo roke.

• **Astma**

Astma je bolezen pljuč.
 Astma povzroča težko dihanje.

• **Maščevanje**

Najprej oseba tebi naredi nekaj grdega.
 Nato ti tej osebi narediš nekaj grdega nazaj.

• **Okužiti se**

Dobiti bolezen od neke osebe.

• **Začimbe**

Stvari za boljši okus hrane.

• **Respirator**

Naprava za lažje dihanje.
 Zaradi korona virusa ljudje težko dihajo.
 V bolnišnici jih priključijo na respirator.

• **Osramočenost**

Ko te je zelo sram.

• **Prevara**

Ko imaš ljubezenski odnos z osebo,
 ki ni tvoja punca/fant.

• **Prostovoljno delo**

Delo, ki ni plačano.

ZLATARNA AGNES

Napisali Neža Močnik in sodelavci

Agnes je starejša gospa.

Živi na Dunaju.

Dunaj je glavno mesto Avstrije.

Na Dunaju je del mesta,

ki se mu reče Weiden.

To je lep in prijazen del mesta.

Tam živi Agnes.

Živi v veliki hiši.

Hiša ima 2 nadstropji in dvigalo.

Hiša ima balkon in rože.

Hiša je brez vrta.

Agnes nima hišnih ljubljencev.

Nima mačke, psa, hrčka, ribice ali race.

Agnes nima časa za hišne ljubljence.

Ima pa šoferja.

Šoferju je ime Markus.

Gospa Agnes ima na Dunaju zlatarno.

Zlatarna je zelo znana.

Tudi gospa Agnes je znana po zlatarni.

Gospa Agnes je zelo spoštovana.

Prodaja zlatnino in diamante.

Posebej pa se spozna na ročne ure.

Ročne ure so njena strast.

Doma ima veliko raznovrstnih ur:

- športne,
- plastične,
- vodoodporne,
- otroške,
- kovinske,
- s številkami in brez števil,
- digitalne,
- žepne,
- podvodne,
- laserske,
- raznorazne.

Trenutno so ji vseč elektronske.

Tudi paščki za ure so njena strast.

Rada ima plastične in tudi druge,
kovinskih in usnjenih gospa Agnes ne mara.

Zlatarna je v delu mesta,

ki sem mu reče Innere Stadt.

(Preberemo: iner štat.)

Gospa najraje dela v svoji zlatarni.

Zlatarni reče: moja trgovina.

Tam je skoraj cel dan.

Dela od jutra do večera.

Rečemo, da dela nadure.

Na kosilo gre v restavracijo pri Pavleku.

Najraje ima makaronflajš in veliko solate.

V trgovini prodaja:

- ročne ure,
- druge ure,
- zlatnino in diamante.

V trgovini je zaposlena prodajalka Jožefina, mama treh otrok.

Jožefina je skrbna in zabavna.

Jožefina prodaja in zabava kupce.

Agnes dela v prvem nadstropju.

Gleda račune in bere,

telefonira in naročuje.

Vsak mesec sestavi revijo z urami za prodajo.

Pomaga ji fotograf.

Pomaga ji tudi računalničar.

Ima še blagajnika.

Oni včasih pridejo pomagat.

Nekega dne je Jožefina zbolela za koronavirusno boleznijo.

Ostala je doma.

Agnes je morala zato sama odpreti trgovino.

Prej je poklicala čistilni servis,

vse so očistili in razkužili.

Potem so odšli.

Agnes je imela nekaj opravkov v zgornjem nadstropju.

Vrata v trgovino je pustila odprta.

Ko je prišla z zgornjega nadstropja,

je videla,

da so ji ukradli zlate ure.

Agnes reče:

Moje ure! Moje lepe zlate ure so šle k vragu.

Krucefiks, krucepotana namol.

Porkaduš. Kršenduš.

Šajse.

Takoj je po telefonu poklicala policijo.

Reče:

Policaj, pridi takoj v Iner Štat.

Oropali so me. Nujno je!

Policaji takoj pridejo.

Zraven pride starejši moški.

Reče:

Serbus, madam.

Sem Johanes Kavčič, detektiv.

Johanes je oblekel zaščitno obleko.

Pregledal je zlatarno.

Vzel je prstne odtise

In pregledal razne predmete.

Na tleh je našel črno masko z blaga.

Pobral jo je in jo dal v vrečko.

Fotografiral je in zastavljal razna vprašanja.

Sukal je brčice in gledal naokrog.

Gledal je tudi Agnes.

Zagledal se je v njene božične nogavice.

Nič ni rekel,

nato je odšel.

Agnes je zaklenila zlatarno.
Poklicala je šoferja Markusa.
Markus jo je peljal domov.
Zdelo se ji je, da je nekaj drugače kot po navadi.
Agnes je tisto noč slabo spala.
Sanjala je o urah,
ki so jih ukradli roparji.
Sanjala je o detektivu.

Tudi detektiv je slabo spal.
Sanjal je o roparjih.
Sanjal je o madam Agnes.

Naslednje jutro je šel detektiv Johanes do zlatarne.

Potrkal je, vstopil in rekel:

Madam, imam še nekaj vprašanj.

Bi šli z mano na kosilo?

Agnes prikima in reče: **Da, seveda.**

Šla sta v restavracijo k Pavleku,

kjer sta jedla dunajski zrezek.

Johan je zastavljal vprašanja,

Agnes pa je odgovarja.

Kje ste bili, ko so vas oropali? je vprašal.

Agnes je odgovorila: **V prvem nadstropju zlatarne.**

Detektiv: **Kdo še dela v zlatarni?**

Agnes: **Jaz, Jožefina, fotograf, računalničar in blagajničar.**

Detektiv: **Kje je bila Jožefina takrat?**

Agnes: **Doma.**

Detektiv: **Kje so bili ostali?**

Agnes: **Ne vem. Ni jih bilo tukaj.**

Detektiv: **Ali koga sumite, da bi vas oropal?**

Agnes: **Ne, ne vem.**

Detektiv: **Kaj pa reče na to vaš mož?**

Agnes: **Nimam moža.**

Detektiv: **Kaj pa kakšni ljubimci? Jih sumite?**

Agnes: **Samo Markus je, a ne vem zakaj bi me oropal.**

Detektiv: **Kaj najrajši jeste?**

Agnes ga začudeno pogleda.

Potem Johan reče: **Jaz rad jem močnik.**

Agnes reče: **No ja. Ja no. Ja, fajn. Jaz pa makaronflajš.**

Johan reče: **Ja no. No ja. Ja, fajn.**

Detektiv Johan je poklical Jožefino,

nato fotografa, poklical je računalničarja in blagajničarja.

Vse je spraševal.

Poklical je tudi šoferja Markusa.

Vzel jim je prstne odtise.

S palčko jim je povrtal po ustih.

Reče se, da vzame bris.

Hotel je vedeti,

ali so bili v zlatarni na ta dan,

ko so ukradli ure.

Pomočniki detektiva so pregledali masko.

Takim pomočnikom se reče forenziki.

Ni bila uporabljena.

Na njej ni bilo sledi.

Kaj pa zdaj?

Detektiv Johan je ponovno obiskal Agnes.

Povedal ji je novico:

Ni sledi.

Nismo našli lopova.

Imamo samo masko.

Agnes je bila žalostna.

Detektiv ji je pokazal masko.

Maska je črna z biseri.

Agnes se je začudila.

Obstala je pri miru, zajela je sapo, izbuljila oči.

Prepoznala je masko. Sešila jo je sama.

Nekomu jo je podarila.

Za ljubezensko darilo.

Za prvi randi.

In to njemu, njemu ...

Agnes je takoj poklicala Markusa.

Ni se oglasil na telefon.

Johan je peljal Agnes domov.

Mislila sta, da je šofer Markus mogoče pri njej doma.

Markusa ni bilo pri Agnes doma.

Tudi avta ni bilo pri Agnes doma.

Johan in Agnes sta se peljala k šoferju na dom.

Šofer je doma v delu Dunaja, ki se mu reče Meidling.

Pred blokom sta videla avtomobil gospe Agnes.

V avtomobilu je sedel Markus.

Ko ju je videl, je prižgal avto in hitro odpeljal.

Oddrvel je stran,

gospa in detektiv sta mu sledila.

Johan je poklical pomoč.

Prišli so policisti.

Vsi so lovili Markusa.

Postavili so mu zasedo.

Ujeli so ga pred letališčem.

Johan je rekel: **Hop, kam pa kam, lopov?**

Markus je odgovoril: **Nimam ur.**

Johan reče:

Kdo je omenil kakšne ure?

Pa te imamo, baraba.

Agnes je vse to gledal iz avta.

Potihem si je govorila:

Markus? Gasilec, bivši vojak in policaj.

Zakaj bi me oropal?

Bila sva ljubimca malo časa.

A nisem te hotela.

Dala sem ti črno masko z biseri.

Potem pa sem ti dala dvojko.

Agnes je izstopila iz avta.

Šla je do Markusa in Johana.

Pogleda je Johana in rekla: **No ja.**

Agnes je rekla Markusu:

Nimam te več rada.

**Te primem za kravatlc in obesim na en haklc.
Solit se pejt.**

Detektiv Johan je rekel: **No ja.**

Policaji so odpeljali Markusa.
Agnes in Johan sta ostala sama.
Johan je rekel:

Markus je baraba.

Jaz sem pa prost.

In sem tudi fejest fant.

In dopadeš se mi ti, Agnes.

A boš moja?

No ja. Ja no, pa bom, je rekla Agnes.

In sta šla v restavracijo k Pavleku.
Jedla sta močnik in makarone.
Ko sta se najedla, sta šla k Agnes domov.
Tam sta imela žur v pižamah.
Pekla sta flancate in pila aperolšpric.

JEZIK PRIDE NAPROTI: ZBORNİK VSEH ZGODB V 3 ZVEZKIH

Napisala Dragica Haramija

V okviru projekta Jezik pride naproti, ki ga izvaja Zavod Risa, sofinancira pa Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije, sta bila v letih 2020 in 2021 v Sloveniji prvič pripravljena razpisa za avtorske kratke zgodbe. V obeh razpisih so bile podane temeljne usmeritve: zgodbe so morale biti napisane v obliki lahkega branja, dolge največ 10 strani, vsebina je morala biti primerna za odrasle bralce. Na razpisih so lahko sodelovali avtorji zgolj z zgodbami, ki še niso bile objavljene. Poudarjeno je bilo, da lahko napiše zgodbo kdorkoli, ni nujno, da je to ena sama oseba (lahko je npr. skupina iz varstveno delovnega centra). Ni nujno, da je avtor oseba z ovirami. Prve 3 uvrščene zgodbe iz obeh razpisov so dobile simbolične denarne nagrade, naslednjih 7 drobna darila, najboljše med njimi so bile in še bodo objavljene v časopisu 20 MINUT.

Razpis in rezultati za leto 2020

Razpis je bil odprt med 28. 5. 2021 in 25. 6. 2021.

Ustanovljena je bila komisija, ki je zgodbe brala in vrednotila: dr. Aksinja Kermauner, pisateljica in strokovnjakinja za lahko branje (predsednica komisije), dr. Dragica Haramija, strokovnjakinja za lahko branje z Univerze v Mariboru, Nejko Perko, bralec in svetovalec za lahko branje, Nevenka Kos, bralka in svetovalka za lahko branje, Mojca Šmon, bralka in svetovalka za lahko branje, Mateja Turk, strokovnjakinja za lahko branje z Zveze Sožitje, in Drago Brumen, strokovnjak za lahko branje z Zavoda RISA. Po končanem razpisu je komisija prebrala zgodbe in jih ovrednotila.

10 najboljših zgodb 2020 je:

1. Marjetka Levar in Katja Pinter: **Vesela Cvetka – Marica**
2. Sašo Martinjak: **S prijatelji se zmore**
3. Tamara Kurbos: **Telovadba doma**
4. Sead Čehić: **Tradicionalni slovenski zajtrk**
5. Maša Škrlić: **Najlepši dan**
6. Ivica Korenčan: **Moji spomini**
7. Tamara Kurbos: **Starejši brat**
8. Monika Zonta in Bor Ratajec: **Zgodba o lepi smrti**
9. Sabina Breznik: **Marango**
10. Jožef Ploj: **Postal sem prostovoljni gasilec**

Razpis in rezultati za leto 2021

Predsednica komisije je bila dr. Dragica Haramija, strokovnjakinja za lahko branje z Univerze v Mariboru, članice pa dr. Aksinja Kermauner, pisateljica in strokovnjakinja za lahko branje, Marjetka Levar, zmagovalka natečaja 2020, Magda Janžekovič, bralka in svetovalka za lahko branje, Hana Klančič, bralka in svetovalka za lahko branje, Ana Linasi, strokovnjakinja iz Centra za vzgojo, izobraževanje in usposabljanje Velenje, Mateja Meh, strokovnjakinja iz Centra za vzgojo, izobraževanje in usposabljanje Velenje. Tehnično podporo je nudil Drago Brumen, strokovnjak za lahko branje z Zavoda RISA.

10 najboljših zgodb 2021 je:

1. Sašo Martinjak: **S prijatelji skupaj v tujino**
2. Matej Kopič: **Nepopolna prihodnost**
3. Jimmy Kelner: **Lubnik**
4. Zdravko Prelog: **Starostniki**
5. Simona Centner Lilek: **Lov na žabe**
6. Tomaž Grilc: **Labradorec Ben**
7. anonimna pisateljica: **Ferdinand**
8. 3. OŠ Slovenj Gradec: **Poletna ljubezen**
9. Verica Županič: **Zgodba o prijateljstvu**
10. Zdravko Prelog: **Glasba**

Vsi, ki ste poslali zgodbe v lahkem branju, ste pripomogli k prepoznavnosti takšne komunikacije in se vam iskreno zahvaljujemo v imenu ekipe projekta Jezik pride naproti.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO